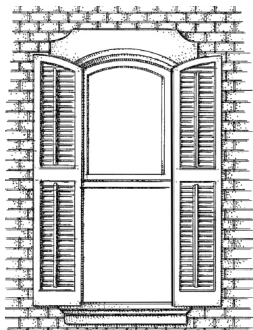

HÍREK
a távolból

2013
III

— III. negyedév —

Inter-Európai Divízió

Kedves szombatiskolai vezető

Ebben a negyedévében az Inter-Európai Divízióra fogunk odafigyelni (amely a hajdani Euro-Afrikai Divízió volt), és amelyhez Andorra, Ausztria, Belgium, Bulgária, Cseh Köztársaság, Franciaország, Németország, Gibraltár, Olaszország, Lichtenstein, Luxemburg, Málta, Monaco, Portugália, Románia, San Marino, Szlovákia, Spanyolország és Svájc tartozik.

Ebben a divízióban 338 milliónál is több ember él, akik között 177 750 az adventista hívők száma, amely azt jelenti, hogy átlagban egy adventistára 1900 nem adventista ember jut.

Kihívások

Portugália egy modern, jórészt elvilágiasodott ország. Közel lévén Afrikához, egyfajta kaput jelent az Afrikából elvándorló emberek számára. Mivel családostól jönnek, a kis fizetésükkel sokan alig tudják eltartani a családot. Nincsenek meleg ruháik sem megfelelő létfenntartási eszközeik, amelyek az új, európai élet elkezdéséhez szükségesek.

Bulgáriában az egyházunk a kommunista rezsim idején is szilárd maradt, és habár lassú léptekkel, de tovább fejlődik. Ám a roma lakosság körében, akik szoros családi kapcsolatokat ápolnak, egyházunk termékeny talajra talált az evangéliumot illetőleg, ezért köztük gyors növekedést tapasztaltunk. Az istentiszteleteiket gyakran bérelt lakásokban, vagy termekben tartják. Egy egyszerű imaház

lehetővé tenné a számukra, hogy meghívhassák a rokonaikat és a barátait Isten tisztelésére.

A **Cseh Köztársaság** Európa egyik, túlnyomórészt ateista országává vált. Az embereknek alig 10%-a látogat istentiszteleteket. Az egyházban nevelkedett fiatalok, egyetemista korukban, különösen erős kísértéseknek vannak kitéve.

Lehetőségek

Ebben a negyedévben, a tizenharmadik szombati adományainkkal támogatni tudjuk:

- A misszióközpont és gyülekezet felépítését Lisszabon mellett (Portugáliában), a bevándorlók részére.
- Az evangéliumhirdetést a cseh és a szlovák egyetemisták között
- Imaházak felépítését a Bulgária nyugati vidékein levő romagyülekezetek számára
- Gyermekek terve: romagyerekek szombatiskolai helyiségének létrehozása Nyugat-Bulgáriában.

Korábbi adományaitok eredménye

A kommunizmus idején egyházunk prédikátorai és hívei titokban gyülekezetek a szolgálatra felkészítő szemináriumokra. A kommunizmus megdöntése után az adományaitok segítségével telket és épületet biztosíthattunk a csehországi teológiai egyetemünk számára. Az egyetemünk tovább fejlődött és ott most sok fiatal készülhet fel az Istennek való szolgálatra. Köszönjük az anyagi és a lelki támogatást.

Szombat, 2013. július 6.

Csehország

1. Nem várt válasz

Én egy heavy-metal együttes gitáros voltam. Számomra a pénzkereset és a szórakozás jelentette az életet.

Akkor édesapám váratlanul meghalt. Nemsokára rá elhagyott a feleségem, aki a lányunkat is magával vitte. Mindez nagyon megrendített. Éreztem, hogy életemből hiányzik valami nagyon fontos dolog, de még nem tudtam, hogy mi az.

Hívó nő

Néhány évvel később összetalálkoztam egy nővel, akit korábbról már ismertem. Ő ekkor már keresztény volt – adventista keresztény. Én soha nem hittem Istenben, és nem voltak keresztény ismerőseim, az adventistákról meg nem is hallottam. De beleszerettem Olgába.

Úgy gondoltam, ha elbeszélgetnék vele, talán meggyőzhetném arról, hogy Istenben hinni: balgaság. Megkísérletem a tudomány oldaláról megvilágítani azt, hogy Isten nem létezik, de nem sikerült őt meggyőzőnem. Nem ellenkezett, nem vitatkozott, csak adott néhány könyvet és egy videós felvételt. Hogy alátámaszthassam az állításaimat, elolvastam a könyveket és megnéztem a DVD-t, csak hogy megtaláljam a keresztényi gondolkodás gyengepontjait.

Olga meghívott a gyülekezetbe, s én elmentem. Azon a szombaton éppen a teremtésről szólt a lecketanulmány. Megpróbáltam a szombatiskolai osztályban meggyőzni a hívőket arról, hogy téves dolog hinni a teremtésben, mert a világ evolúció útján jött létre. A szombatiskolai osztály tagjai nem haragudtak meg rám, és nem fordítottak hátat nekem. Meghallgatták, amit mondtam, majd nyugodtan leckézték tovább. Végül már elkezdtem azon gondolkodni, hogy talán mégsem tévednek a keresztények.

Találkozás Istennel

A gyülekezet egyhetes hegymászást tervezett. Volt a hegyen egy kirendeltségi irodám, az ő táboruk közelében, úgy hogy én is felmentem a hegyi irodámba és a munka után mindig csatlakoztam

hozzájuk. A gyülekezet tagjai úgy viselkedtek, mint egy nagy család: sok megértéssel támogatták egymást. Meglepődve tapasztaltam azt, hogy ők alkoholos ital nélkül is jól szórakoznak. A barátaimmal, amikor jól akartunk szórakozni, mindig italoztunk is. A gyülekezet hívei a sajátjukként fogadtak be. Nemsokára azon kaptam magamat, hogy élvezem az adventistákkal való együttlétet.

Miközben az evolúcióról olvastam, észrevettem, hogy a tudósok bizonyos helyig eljutva nem tudták tovább magyarázni és megfelelően megmagyarázni, hogyan jutott el odáig az evolúció. Mindig hiányzott hozzá valamilyen adat. Másfelől az is feltűnt nekem, hogy a keresztények mindig alá tudták támasztani a kijelentéseiket. Rádöbbsentem, hogy egyszerűbb hinni a teremtésben, mint az evolúcióban. Elkezdtem hát hinni abban, hogy Isten a Teremtő.

Éveken át dohányoztam és fogyasztottam a szeszes italt. Abba akartam ugyan hagyni, de aztán valahogy mindig feladtam. Szerettem Olgát, és le akartam szokni a rossz dolgokról, ha nem magam miatt, akkor legalább ő miatta. Olga azt tanácsolta, hogy kérjem Isten segítségét. Hallottam, hogyan imádkoznak az emberek a gyülekezetben, én is úgy próbálkoztam. Így szóltam: „Jól van, Isten, én nem hiszek benned, de ha tényleg létezel, akkor segíts nekem, hogy leszokjak e dolgokról”. Eldobtam a cigarettát, Isten meg adott nekem erőt arra, hogy soha többé ne gyújtsak rá.

Éjjel sokszor feltekintettem az égre, és láttam a számtalan csillagot. Egy ilyen alkalommal eszembe jutott egy igehely, amelyet vagy én magam olvastam, vagy a gyülekezetben hallottam arról, hogy Isten tudja a csillagok számát, és a hajszálainkat is számon tartja. Rájöttem, hogy ha Isten valóban Isten, a valóság pedig egyre jobban meggyőzött erről, akkor Ő nagyon hatalmas. Kézben tartja a világmindenséget, viszont olyan jelentéktelen dologra is gondja van neki, mint az én hajam szála.

Fordulat

Sokáig azt hittem, hogy én irányíthatom a magam életét. De ezen az éjszakán elfogadtam Istent Teremtőmnnek és Uramnak. Rá bízam az életemet. Nemsokára megkértem a prédikátort, tanulmányozza velem a Bibliát, majd néhány hónap múlva megkeresztelkedtem. Utána feleségül vettem azt a csodálatos nőt, aki elvezetett engem

Istenhez. Isten engem az eltelt években sokféleképpen meglectetett. Megtanított arra, hogy életem központjában nem én magam állok, hogy nem saját erőmből kell cselekednem, hanem hogy Istenre kell bíznom a dolgok vezetését. Megtanított arra, hogy Ő az, aki mindent irányít az életünkben, mert Ő a teremtető Isten, aki azonban az apró-cseprő gondjainkkal is foglalkozik. Isten megtanított engem és Olgát arra, hogy Ő a maga módján és a maga idejében hallgatja meg az imáinkat. Olga, Istentől keresztény férjet kért, aki nem heavy-metal együttesben játszik és cigarettafüstben meg alkoholgőzben él, hanem aki egészséges életmódot folytat. Én nem hasonlítottam erre az ideálra, de Isten átformált, olyan emberré, amilyent Olga kért. Az biztos, hogy nem a kívánt válasz voltam valaki életében, mielőtt Isten átvette, hogy gondoskodik rólam. Továbbra is szeretem a zenét, de a heavy-metal együttes helyett most a gyülekezeti kórusral gyakorolok.

A missziós adományaitok segítségével hozzám hasonló emberek fogják megismerni Istent, mint Teremtőt és Megváltót. Köszönöm nektek, hogy a különféle támogatásaitoknak köszönhetően megváltozhatott az életem, amelyet átadtam Jézusnak.

Tények – röviden

- A Cseh Köztársaság egy kisebb ország Európa szívében.
- Az itt élő emberek, mint más modern európai országokban is, világias gondolkodású, posztmodern emberek. Csehország, az ateisták száma szerint, Európában a második helyen áll.
- Csehországban csehül beszélnek.
- Az ország lakosságának a száma valamivel 10 millió felett van.
- Csehországban az embereknek mindössze 10%-a jár valamilyen istentiszteletre.

2. szombat, 2013. július 13.

Cseh Köztársaság

2. INRI-út, Isten útja

Elbeszélő: A nagy teremben zajongás hallatszott, az egyetemisták különféle ülőalkalmatosságokon ülve beszélgettek. Egyik csoportban nevetgéltek.

Egy fiatalember stimmelni kezdte a gitárját, miközben még más egyetemisták is megérkeztek. Valaki kiosztotta a kinyomtatott énekeket, és a fiatalok fokozatosan bekapcsolódtak az éneklésbe. Texas-nadrágban és mezben nem istentiszteletre készülődő, hanem inkább valamiféle tanulmányozó csoportra hasonlítottak.

„Köszöntelek titeket az INRI-úton”, szolt a vezető, aki maga is egyetemista volt. „Ez itt kétségtelenül nem templom.” Ismét hangos lett a terem. „Mi mindnyájan barátok vagyunk, akik hét közben is különféle tevékenységeket végzünk. Mihail vezeti a vitacsoportot, amelyben benneteket érdeklő kérdésekkel foglalkozunk; Kara csütörtökönként angol nyelvű vitacsoportot vezet, Daniel pedig, mutatva a mellette ülő fiatalemberre, mindig boldogan vezeti a vasárnapi sporttevékenységeket; Péter viszont a zenei program vezetője. Bármelyik tevékenységen szívesen látunk benneteket, az ebédlő falán is megtaláljátok kitűzve a különféle tevékenységek időpontját.

Ma Jakab fogja elmesélni nekünk, hogyan csatlakozott az INRI-úthoz és hogy mit is jelent most ez a számára.”

Ismét megtalálni Istent

Jakab: Keresztény családból jöttem. Habár édesanyám arra tanított, hogy Jézus mindig velem van, én gyakran magányosnak éreztem magamat. Az iskolában sokszor bosszantottak a gyerekek, és sohasem tudtam igazán beilleszkedni közéjük.

A gyülekezet olyan hely lett a számomra, ahol a barátokkal és nem Jézussal töltöttem az időt. Nem jártam rendszeresen az istentiszteletekre, és így lassacskán el is maradtam. Elkezdtem italozni, s egyik éjszaka egy bárban jól leittam magamat. Egy ember veszekedni kezdett velem, majd leterített a földre. Már éppen bele akart rúgni

a fejembe, de valaki megakadályozta. Feltápáskodtam, és rögtön elhagytam ezt a helyet.

Néhány nappal később édesanyám megkérdezte, hogy történt-e valami előző péntek éjszaka? Elmesélte, hogy a nagynéni úgy érezte, hogy bajban lehetek, és hogy imádkoznia kell értem. Később megtudtam, hogy az az ember, aki engem leterítet és a fejembe akart rúgni, egy másik emberrel ugyanezt megtette, aki a helyszínen meghalt. Abban a pillanatban arra gondoltam, hogy ez akár én is lehettem volna.

Második esély

Szerettem volna változtatni az életemen. Ismét elkezdtem járni a gyülekezetbe, és észrevettem, hogy ott egészen jól érzem magamat. Ez az érzés azonban nem sokáig tartott. Ingáztam Isten és a világ között. Az eredménytelenségem abban, hogy változtassak az életemen, csak még jobban lehangolt, ám ekkor eszembe jutott, hogy édesanyám és a nagynénim mindig imádkoznak értem.

Ekkor történt, hogy az egyik barátom meghívott az INRI-út találkozóra. Elkezdtem járni, mivel voltak köztük ismerős barátok. Aznap este a felszólaló elbeszélte a maga életútját, de úgy éreztem, mintha rólam beszélne. Éreztem, hogy Isten szólít engem, másfelől viszont még mindig tetszetek az ivászattal egybekötött zsúrok.

Egy másik barátom meghívott, hogy menjek el vele az INRI-út hétvégi szemináriumára. Tetszett az ajánlata, ezért elmentem. Ott azonban alig tudtam odafigyelni, mivel nikotinhiányt éreztem. Így a néhány órás küzdelem után kilopakodtam a házból, és rágyújtottam a cigarettára.

Gyengéd hívás

Egyszerre vádolni kezdett a lelkiismeretem. Miközben vissza-indultam, összefutottam az egyik barátnőmmel, aki megkérdezte, hogy jól vagyok-e. Beszéltem neki a gondomról. Ő figyelmesen meghallgatott, majd így szólt: „Kezdj el mindent előről. Jézus melletted lesz”. Ekkor kezdtem úgy tekinteni Jézusra, mint drága Megváltómra. Én meg a lány imádkoztunk, majd visszamentünk az előadásra.

Miután átadtam Istennek az alkohol- és nikotinfüggőséggel kapcsolatos gondjaimat, Ő megszabadított tőlük. Ezt egyedül nem tudtam volna elérni.

Szeretem az új életemet Krisztussal. Ez nem egy gyermekmese, hanem egy élő kapcsolat Jézussal.

Isten visszavezetett magához az INRI-útra járó barátok segítségével, meg olyan fiatalok segítségével, akik szintén eljönnek ide, hogy felfedezzék, hogy Jézus valódi személy, aki gondoskodik rólunk. Életem most tele van istenközpontú tevékenységekkel, amelyekre más fiatalokat, egyetemistákat is meghívok, hogy csatlakozzanak az INRI – Isten útja – elnevezésű programhoz, amely az én életembe is változásokat hozott.

Elbeszélő: A teremben síri csönd honolt, mialatt Jakab elmesélte az élettörténetét. Sokan felismerték benne a saját helyzetüket.

Miután Jakab befejezte, valamelyik fiatal egyszerűen elkezdett imádkozni. Utána a teremben ismét zajongás hallatszott. A fiatalok hangosan megköszönték Jakabnak, hogy elmondta nekik a tapasztalatát. Sokan könnyes szemmel bólogattak, mert tudták, hogy ők maguk is hányszor próbáltak fordítani az életükön, de eredménytelenül; mások csillogó szemmel és lelkesen ragadták meg a Jézus Krisztusban felkínált reménységet.

Az INRI-út egy adventista ifjúsági program, amely minden adventista vagy nem adventista fiatal szívesen befogad, és segít nekik belátni, hogy az életútjukon nincsenek magukra hagyva, mert Isten velük küzd. E negyedév tizenharmadik szombati adományainak segítségével olyan programokat támogatunk, mint amilyen az INRI-út, hogy meg tudjuk vele szólítani a cseh és a szlovák egyetemeken tanuló fiatalokat. Köszönjük, hogy támogatjátok az európai fiatalokat abban, hogy megismerhessék Jézust egy új, másféle módon.

Missziós adatok

- Csehország, az ateisták száma szerint Európában a második helyen áll.
- A fiatalok, az egyetemista években, gyakran feladják gyermekkori hitüket.

- Az INRI-út (Isten útja) egy olyan ifjúsági szervezet, amely barátságot kínál és különféle hitépítő tevékenységeket, különösen hétvégeken és iskolaszünetben.
- Az INRI-út már sok fiatalnak segített abban, hogy Krisztus és az egyház közelében maradjanak, másoknak meg abban, hogy az otthonuktól és családjuktól távol Jézust még jobban megismerjék.
- E programmal kapcsolatban még több információhoz juttok, ha megnézik a negyedévi missziós DVD-t.

3. szombat, 2013. július 20.

Csehország

3. A boldogság felé vezető út

Csehországban, sok más fiatalhoz hasonlóan, Jana olyan otthonban nőtt fel, ahol nem ápolták a vallást és a lelki értékeket. A szabadidejét, tizenévesként, a barátaival együtt diszkókban és techno-partikon töltötte. A társaival együtt drogkísérleteket is végzett, és hazudott a szüleinek, nehogy aggódjanak.

Jana befejezte a középiskolát, és egy másik városi egyetemre iratkozott be. Itt barátkozott össze három lánnyal, akik keresztényi összejövetelekre jártak. Az egyik lány adventista volt. A lányok gyakran együtt voltak, Janában meg felmerült a kérdés, hogy mitől néznek ki mindig boldognak. Nem cigarettáztak, nem italoztak, nem jártak diszkóba, ahogy Jana szokta tenni. Mégis életvidámak voltak.

Jana különösen Alenát kedvelte, az adventista lányt. Volt benne valami, ami vonzotta Jana figyelmét és csodálatát. Jana azon töprengett, vajon ő is ilyen boldog tudna lenni alkohol és kábítószer nélkül? Nem is járt többet diszkóba és zsúrokra, de a cigarettáról és az alkoholról nem sikerült leszoknia.

Habár teljesen más életstílusa volt, mint a keresztény barátnőinek, Jana boldogan barátkozott velük, és legjobb barátnők lettek. Beszéltek előtte lelki élményeikről, és Jana meghallgatta őket. De életébe nem tudott radikális változásokat vinni.

Új fejezet

A lányok egyszerre fejezték be az egyetemet, de Jana és Alena úgy döntött, hogy folytatja tanulmányait egy másik csehországi városban. Megbeszélték, hogy majd együtt laknak.

Brnóban Alena elkezdett járni az INRI-út ifjúsági programra. Janát is meghívta és biztosította róla, hogy nem egy hagyományos gyülekezetéről van szó. Jana elment vele, és csodálatosan érezte magát. Tetszett neki az éneklés és a barátkozás. Vágyat érzett arra, hogy ő maga is csatlakozzon a közösséghez.

Jana sokmás fiatallal is összebarátkozott, és velük együtt részt vett sokféle tevékenységben. Eljárt a játékestekre, barátkozásokra, ima-összejövetelekre, bibliai tanulmányozásokra, csakhogy együtt lehessen e keresztény fiatalokkal.

Jana egyre gyakrabban időzött Alena és az INRI-útra járó fiatalok társaságában. Ezért, amikor Alena meghívta Janát a bibliai tanulmányozásra, a lány elfogadta a meghívást. A kereszténységgel kapcsolatban minden olyan új volt a számára, hogy az elején kellett kezdenie.

Egy évvel később Jana úgy érezte, hogy meg kell hoznia a döntést. Át akarta adni a szívét Jézusnak, de még mindig szerette a vőlegényét és nem kívánt szakítani vele. Ezért meghívta őt néhány INRI tevékenységre, s a fiatalember csatlakozott is az adventista fiatalokhoz bizonyos sporttevékenységekben. Ellenben nem akarta, hogy bármi köze legyen a kereszténységhez. Jana kifeszítve érezte magát az új, Isten iránti szeretet és a régi, a vőlegénye iránti szeretete között. Sokat sírt és imádkozott, és egy idő múlva Jézus mellett döntött.

Váratlan ellenállás

Jana leszokott az italról és a cigarettáról, de nagyon meglepte őt a szülei ellenzése, hogy keresztény legyen. Mivel már ők is ateistákként nevelkedtek, ellenezték, hogy a lányuk kereszténnyé váljon. Semmit nem tudtak az adventista vallásról; valamilyen kultusznak vélték.

Jana erősen kiállt a hitéért, és nemsokára meg is keresztelkedett. Továbbra is rendszeresen járt az INRI-út tevékenységeire, és ő maga is egy imacsoport vezetőjévé vált. Emellett ő volt az egyik vezetője a „Szemtől szemben” elnevezésű vitacsoportnak, amelyekre keresztény üzletembereket és helyi vezetőket hívtak meg, hogy megkérdezzék

őket, hogyan lehet keresztényi életet élni a világiás közösségben. Ez a vitacsoport a nem adventista fiatalok között nagyon népszerű volt.

Jana szülei lassan beletörődtek a lányuk új, keresztényi életvitelébe. Sokszor kérdezték őt a keresztényi tevékenységeiről. Jana nemrég arról beszélgetett az édesanyjával, hogy van-e, és milyen különbség van Jana előző és mostani élete között. Az édesanyja elismerte, hogy Jana élete sokkal minőségesebb, amióta keresztény.

„Az INRI-út nagy fordulatot hozott az életembe”, vallja a lány. „Egy hagyományos gyülekezetbe valószínűleg sohase tettem volna be a lábamat, de az INRI nem hagyományos. Megfelel a mai fiatalok szükségleteinek, amilyen én is voltam, akik előzőleg semmilyen tapasztalatot nem szereztek Krisztussal.

„A barátok, akikkel itt jöttem össze a vidámesteken és a lelki tanulmányozásokon, nagy változást hoztak az életembe. Láttam, hogy a fiatalok alkohol és kábítószer nélkül is boldogok lehetnek. Én mindig az gondoltam, hogy ezek a dolgok tesznek engem boldoggá, de ma már tudom, hogy ezek a boldogság gyenge pótszerei csupán. Krisztus az igazi boldogság felé vezető út.”

A tizenharmadik szombati adományok egy részével az INRI program bővítését támogatjuk Csehország és Szlovákia szerte, hogy még több ezer fiatal tapasztalhatta meg önmaga számára a Megváltó szeretetének szépségét és csodáját.

Missziós adatok

- Az INRI-út célja a fiatal adventisták ápolása, hogy a nehéz egyetemista években is megmaradhassanak a hit mellett, meg olyan nem adventista fiatalok elérése, akik sohase lépték át az imaház küszöbét.
- Az alkalmi istentiszteletek, a vitacsoportok, a tanulmányozó csoportok, a sportcsapatok meg az imacsoportok, valamint az időnkénti természetlátogatások révén igyekeznek a vezetők bemutatni Jézust, a közösség és evangéliumhirdetés segítségével.
- Az eltelt hat évben, amióta az INRI-út létezik, több tucat fiatal jött Istenhez, és még sokan visszatértek, hogy megerősítsék az Istennel való kapcsolatukat.
- E programmal kapcsolatban még több információhoz juttok, ha megnézik a negyedévi missziós DVD-t.

4. szombat, 2013. július 27.

Csehország

4. Fordulat

József vagyok. Tizenéves koromban nagy bajkeverő voltam. Édesapánk erőltette, hogy én meg az öcsém eljárjunk az imaházba. Én azonban nem akartam „templomjáró” lenni, és ezt tudattam is velük. Nem figyeltem az istentiszteleten, s olykor vitában szálltam a hívőkkel. De gyülekezeten kívül is utáltam az embereket. Ok nélkül veszekedni és verekedni kezdtem, akár az utcán, akár olyan emberekkel, akiket nem is ismertem.

Ima a fürdőszobában

Két évvel ezelőtt az egyházunk ifjúsági táborát szervezett, és várhatóan nekem meg az öcsémnek is ott kellett volna lennünk. Nem titkoltam, hogy nem kívánok részt venni rajta, habár titokban mégis azt reméltem, hogy megismerkedek néhány lánnyal. Gondjaim voltak a lányokkal való kapcsolatteremtéssel, de azért szerettem a közelükben, legalább barátként.

A táborban napjában háromszor tanulmányoztunk. A prédikátor olyan emberekről beszélt, akik talákoztak Istennel, és ezt követően megváltozott az életük. Ezt nem akartam elismerni, de azért a történetek nagy hatással voltak rám. Felmerült bennem a kérdés, hogy ha esélyt adnák Istennek, ez segítene-e nekem a lányokkal való kapcsolatteremtésben. Otthagytam a tanulmányozást, és frusztráltan zárkóztam be a fürdőszobába. Imádkozni kezdtem. Bocsánatot kértem tőle minden bajért, amit okoztam, és megkértem, hogy segítsen nekem. Ezen még magam is meglepődtem; s amikor elöntött az érzés, hogy isteni megbocsátásban részesültem, sírni kezdtem. Képzeltétek el, ahogy a „nagylegény” sírni kezdett!

Másnap délután, a vízparton sétáltam, amikor összetalálok egy ismerős lánnyal. Csak ismertem, de még sohasem beszélgettünk. Most azonban, még mielőtt a tudatára ébredtem, beszélgetésbe elegyedtem vele. És négy óra hosszáig beszélgettünk!

A barátaim észrevették, hogy valami nagy, kiemelkedő dolog történt az életemben. Nem sokat magyarázkodtam, de én tudtam, hogy Isten válaszolt az imámra. Isten fordulatot hozott az életembe.

Hirdetni a szeretetét

A táborozásból visszatérve, nem akartam elveszíteni az Istennel szerzett élményemet. Folytattam az imádkozást és a bibliatanulmányozást. Amikor összehalálokoztam az emberekkel, akikkel korábban veszekedtem és verekedtem, egészen mást éreztem az irányukban. Rájuk mosolyogtam, bólintottam, vagy intettem nekik. Isten azonban még ennél is tovább vezetett, rávett arra, hogy elmondjam ezeknek az embereknek, hogy szeretem őket. S ezt meg is tettem. Kértem Istent, bocsássa meg nekem, amit az emberek ellen vétkeztem, de maguktól az emberektől is bocsánatot kértem. Kezdetben nem hitték, de utána látták és megbizonyosodtak róla, hogy valóban megváltoztam.

Bocsánatot kértem a tanáraimtól az órák zavarásáért. Bocsánatot kértem a barátaimtól, az öcsémtől, a szüleimtől. Mindnyájan láthaták, hogy valóban megváltoztam, más lettem.

Egyszer a tizenévesek egyik csoportja elkezdett fenyegetni. Korábban azonnal szembeszálltam volna velük, de most csak mosolyogtam és így szóltam: „Tudom, vesztesnek érzitek magatokat, de Isten nagyra értékeli benneteket”. A fiúk szóhoz se jutottak, ezért folytattam. Utána meghívtam őket a gyülekezeti ifjúsági rendezvényre. Az egyikük el is jött.

Megközelíteni

Az öcsémmel és még két fiúval együtt megszerveztünk egyfajta gyülekezeti ifjúsági tevékenységet. Meghívtuk a barátainkat az internetes hálózatok segítségével. Korunkbeli fiatalok számára terveztük, mivel hasonlóak a kihívásaink.

A gyülekezetünkben alig vagyunk 25-en, s legtöbbször idős. De Istennek legyen hála, hogy meghallgatta imáinkat és ezekre a találkozókra majdnem hetvenen eljártak, jórészt fiatalok. A fiatalokból többen szerettek volna elbeszélgetni a problémáikról, mint amilyen a családi viszályok, a kábítószerelés és az öngyilkosság gondolata. Tanácsoltam a fiatalokat, amennyire csak tudtam – én, aki egy évvel korábban magam is tanácsra szorultam!

A vizsgaidő közeledtével azonban már nem volt időm a tanácsadásra és az összejövetelekre. A vizsgák határozzák meg, nem csak azt, hogy lediplomázunk-e, hanem azt is, hogy lesz-e alkalmunk továbbtanulni valamilyen egyetemen vagy egyetemi központban. Sohasem voltam valami jó tanuló, de elhatároztam, hogy Isten segítségével a legjobbat adom az Ő dicsőségére. Miután lediplomáztam, életemet az Isten és az embertársaim szolgálatára szenteltem. Most az adventista teológiai egyetemen készülök arra, hogy szolgáljak Istennek oly mód, ahogy Ő elvárja. Láttam Isten életformáló erejét, és megtapasztaltam életemben a kezének vezetését. Erről szeretnék beszélni az embereknek. Csakhogy tudjátok, a csehországi teológiai egyetem a néhány évvel korábbi adományaitoknak köszönhetően kezdhette meg a működését. Köszönjük adományaitokat és imáitokat, melyek valóban hatásosak!

Missziós adatok

- A kommunista rezsim idején a fiatal adventisták csak titokban találkozhattak és készülhettek a szolgálatra. Nem járhattak teológiai egyetemre, melynek elvégzése után teljes munkaidővel dolgozhattak volna Isten művében.
- Néhány évvel ezelőtt, a tizenharmadik szombati adományaink támogatásával megvásároltak egy telket egy épülettel, ahol megalapították az adventista teológiai egyetemet. Azóta már jelentősen kibővült, és itt mind a fiatalok, mind a tapasztalt prédikátorok és bibliamunkások megtanulhatják, hogyan dolgozhatnak még hatásosabban az Úr művében, a saját hazájukban. Köszönjük, hogy pénzetekkel és imáitokkal támogatjátok a hittestvéreket a sajátosságuk igehirdetésben.

5. szombat, 2013. augusztus 3.

Portugália

5. „Éheztem...”

Mária Santos mosolyogva köszöntötte az emigránsok kis csoportját, akik az adventista imaház ajtajánál várahoztak. Kizárta az

ajtót, és beengedte őket. Mária felsietett a lépcsőn, hogy kizárja a gyülekezeti szolgáltató terem ajtáját.

Az épület előtt megállt egy kombi-busz és két férfi kenyeret meg friss salátafélét rakodott ki belőle. Felvitték az ételmezt az emeletre, ahol két testvérnő rendezte tovább.

A gyülekezeti szolgáltató két teremből és egy folyosóból áll az imaház épületének második emeletén. Az egyik teremben polcok álltak, amelyek roskadoztak a gyümölcs és főzelékkonzervek, meg a tésztafélék és tejporok alatt. A két mélyhűtő tele volt mélyfagyasztott dolgokkal, a hűtők meg különféle joghurtokkal. A plafonra erősített vasrudakra kabátokat, pólókat és más, meleg ruhákat akasztottak. Közeleg a tél. A folyosón azonnali fogyasztásra alkalmas élelmiszerek láthatók. Ezeket még ma ki kell osztaniuk, nehogy elromoljanak.

Éhség és hideg

Egy asszony lassan ballagott a lépcsőn felfelé. Reumás csuklói miatt nem tudott gyorsabban menni. Rámosolygott a rendfenntartóra, aki leültette és beszélgetett vele addig, amíg Mária előkészítette az őt megillető adagot. „Hogy van az unokája?”, kérdezte az ajtónálló. „És a férje?”

„A kis Tóni jól van”, válaszolta az asszony, „de a férjemnek nem kedvez a hideg, esetleg kaphatnék egy pólót a számára?”, kérdezte, tekintetével a másik terem felé mutatva. Az asszony kiválasztott a férje számára egy pólót, majd egy személy lassan lekísérte a lépcsőn, ahol az asszony megvárta, hogy a kombi-busz visszaérjen és hazaszállítsa őt, az élelemcsomagokkal együtt. A három, élelemmel megtöltött szatyor nehéz, neki meg hazáig másfél kilométert kellene gyalogolnia.

Most egy férfi érkezik, aki csendesen, szégyenlősen beszél. Nincs hozzászokva ahhoz, hogy a központba járjon élelemért és ruháért, ám a felesége beteg, és mindnyájan éhesek. Mária gyorsan elkészített egy élelmiszercsomagot. Azt is észrevette, hogy az ember egy vékony felöltőben van, ezért megkérdezi, nincs-e szüksége valamilyen pólóra vagy kabátra. „Hát kabátom az nincs”, suttogetta szégyenlősen. Mária segített neki, hogy kiválasszon egy meleg kabátot, amelyet fel is húzott, még mielőtt hazaindult. Kedvesen megköszönte Máriának, és lassan leereszkedett a lépcsőn.

Teltek-múltak az órák, s egyre több ember érkezett. Még mielőtt becsukták a központot, több tucat emigráns és a családja kapott itt támogatást, hogy még egy hetet túlélhessenek.

Anna férjének van ugyan munkája, de a keresetéből nem tudják eltartani négytagú családjukat. Már kényszerből átköltöztek Anna nagyanyjának házába, egyetlen szobáskába. Ők élelmiszerért járnak a központba. Mária mindig azon van, hogy a szatyrokba egy-egy folyóiratot vagy kis könyvet is becsempésszen, amely majd arra bátorítja a családot, hogy Istenre támaszkodjon. Anna éppen annyira értékeli a lelki táplálékot, mint a testit.

Gertrúd egy idősebb özvegyasszony, aki az imaház közelében él. Kis nyugdíjából nem tud kijönni. Amikor Gertrúd eljött valamilyen élelemért, mindig elbeszélgetett Máriával. Idővel barátnők lettek. „Gyakran beszélgetünk Istenről”, meséli nekünk Mária. A prédikátor is megismerkedett Gertrúddal, és meglátogatta őt néhányszor az otthonában. Felkínálta, hogy tanulmányozza vele a Bibliát, amit ő szívesen el is fogadott. Élvezte a Bibliaórákat, és az imaházba is elkezdett járni. Gertrúd nemrég megkeresztelkedett, és most jól érzi magát a gyülekezeti családja körében.

Sok kéz

Mária nem egyedül dolgozik. Többen is segítenek neki, köztük néhány hittestvére. De olyan segítőtársai is vannak, akik nem hívők. Ők egyszerűen kedvelik egyházunkat, és elismerik a munkáját. Egy asszony, aki több hónapig segédkezett, elkezdett járni az imaházba. Egy másik, segédkező asszony meg a főzőtanfolyamra iratkozott be.

S amikor kinyitják a központ ajtaját, a prédikátor általában ott van, hogy beszélgessen az emberekkel és felkínálja nekik a lelki támogatást és bátorítást.

„Sokan éppen élelemért járnak a központba, de nekik lelki táplálékra is szükségük van”, mondja Mária. A csapatával együtt sokat dolgoznak az emberek testi és lelki szükségleteinek pótlásán. „Ez az Úr műve. Ha több helyünk lenne, több emberen tudnánk segíteni. Azért imádkozunk, hogy egyházunk új központot nyithasson innen nem messzire, hogy még többet tehesünk a környezetünkben élő emberekért.” Mária gyorsan kiválaszt valami irodalmat meg

gyermekanyagot, és egy asszony zacskójába csúsztatja. „Mindig arra gondolok, amit Jézus mondott: Mert éheztem, és enni adtatok...”

Ebben a negyedévben a tizenharmadik szombati adományaink egy részével egy nagyobb, hatásosabb segélyközpontot és az emigránsok közössége számára egy Lisszabon melletti imaház felépítését támogatjuk. Köszönjük, hogy támogatjátok e gyülekezetet és a szamaritánus szolgálatát, amely a rászorulóknak számára Isten segítő keze és szerető szíve lesz.

Missziós adatok

- Lisszabon külvárosában főleg emigránsok laknak. Sajnos ők alig tudják eltartani a családjukat. Ám készek meghallgatni Krisztus üzenetét.
- A portugáliai egyházunk támogatja e segélyközpontok működését. Az emberek ilyenfajta megközelítése utat nyit az evangélium előtt, és az embereket Jézushoz vezet.
- A segélyközpontot és az imaházat éppen az emigránsok között létesítjük. Itt majd sokan megtalálják testi-lelki táplálékukat, és barátaikat a Krisztusban.
- A projektummal kapcsolatos dolgokról az Adventista Misszió DVD-jéből is értesülhettek.

6. szombat, 2013. augusztus 10.

Portugália

6. A kitartó zarándok

Elena kitartóan kopogtatott az imaház ajtaján. Amikor már fájt az ujja, az öklével verte az ajtót. Nagyon elcsüggedt. *Fél Párizst átutaztam, hogy eljöjjenek az istentiszteletre, és íme, zárva van az imaház ajtaja!* – gondolkodott. Visszalépett, valami jelt keresett, amiről felismerhetné az egyházat, de nem talált. Az épület kissé rozoga volt. Talán nem jó címre jött.

Lassan visszasétált a földalattihoz, hogy visszatérjen a lakásba, ahol a rokonokkal együtt lakott. *Talán a jövő héten visszajönnek ide,* gondolta.

Az üres imaház titka

Elena nemrég érkezett Párizsba hogy a férje közelében találjon munkát magának, aki már korábban ide jött dolgozni.

A lakásán leellenőrizte az imaház címét. A következő szombaton Elena korábban kelt, hogy autóbusszal és földalattival időben odaérjen az üres imaházhoz. Ismét kopogtatott, de senki nem nyitott neki ajtót. Csalódottan, haragosan mondta: „Nem tudom elhinni; hol hibáztam el?”

Elena lassan visszavánszorgott az buszmegállóig. Utána földalattival bement Párizs központjába. Önmagát hibáztatta, amiért senkit nem talált a gyülekezetben. De orosz temperamentuma csak még kitartóbbá tette őt abban, hogy igenis megtalálja, amit keres. Ő csak az adventista egyházat ismerte. Vágyott a közösségre és kedves barátkozásra, amelyet a portugáliai gyülekezetben tapasztalt meg a férjével együtt.

Sok sietős embert és sétáló párokat látott a téren. Hiányzott neki a férje, aki munka miatt egy másik francia városban élt. Csalódás és nosztalgia kavargott benne. Eszébe jutott Augusto prédikátor, a férje rokona, aki elsőként hívta meg őket az adventista imaházba. Először elutasították, legközelebb azonban elmentek, de csak a rokon iránti tiszteletből. Nemsokára azonban úgy érezték, hogy ők maguk is a kis közösséghez tartoznak.

„Nem mehet be”

Hirtelen megállt. A feje felett függő táblán akadt meg a tekintete. „Keresztény Adventista Egyház”, írta a táblán. Szíve repdesett az örömtől, amikor rájött, hogy az irodaháznak tűnő épület valójában imaház. Gyorsan felszaladt a lépcsőkön. Egy ember, aki ajtót nyitott, francia nyelven mondott neki valamit. Nem értette mi az, de a mutogatásából rájött. Azt mondta: „Nem mehet be”.

Elena összeráncolta a homlokát. Hogy mondhatja, hogy nem lehet bemenni? Az ajtó résnyílásán át látta, hogy férfiak lavórokat és törölközőket visznek a kezükben. Zavarban volt. Néhány néger férfit

is látott. Az ő férje is afrikai származású volt, ezért ezeket az embereket közelinek érezte. A lelki családja után vágyakozott, még ha nem is értette, mit beszélnek. Fáradtan és szomorúan lépett vissza az ajtóból, és elindult lefelé a lépcsőn. A földalattal ismét hazaindult.

A hét folyamán felhívta Augusto prédikátort Portugáliában. Amikor Augusto felvette a telefont, Elena érezte, hogy ismét dühös. „Be akartam menni a párizsi gyülekezetbe, ők meg nem engedtek be”, panaszkodta.

Megtalálni a családot

Augusto prédikátor nyugodt hangon beszélt és megígérte neki, hogy utánanéző, mi is történhetett. Néhány perc múlva visszahívta őt és elmondta neki, hogy a régi helyet bezárták, az új helyen meg az alázatosság szertartását végezték. „Bizonyára már sokan voltak bent, és a helyszűke miatt már nem fogadhattak másokat.“ Augusto ezután megadta Elenának a portugál nyelven beszélő prédikátor telefonszámát és hozzátette: „Hívd fel őt, meglátod milyen kedves”.

Elena felhívta ezt a prédikátort, aki azonnal meghívta őt a következő szombati istentiszteletre. Elenát a portugál gyülekezetben szívélyesen fogadták. Miközben helyet foglalt, úgy érezte magát, mint otthon, Portugáliában. Békét, nyugalmat, együvé tartozást érzett. Idővel elkezdte tanulmányozni a bibliai témákat, s minderre a férjét is megtanította. A férje szombatonként feljött Párizsba, hogy a feleségével együtt menjen az istentiszteletre. Elena és ő nemsokára készülődni kezdtek a keresztségre.

Ekkor történt, hogy vissza kellett utazniuk Portugáliába. Ott ismét eljárhattak az otthonuk közelében levő, kedves, kis gyülekezetbe. Itt meg is keresztkedtek.

„A magányomban éreztem leginkább, hogy szükségem van Istenre”, vallotta Elena. Ő és a férje, a munkalehetőség miatt megint távol vannak egymástól, de Elena az istenszolgálatban és a gyülekezeti tevékenységekben talál magának vigasztalást. Ő egy zarándok, aki végre megtalálta a békét.

A kis gyülekezet mára már kinőtte a bérelt termet. Nagyobb helyre van szüksége, olyan helyre, amely teljességgel a hívőké, ahol nem kell állandóan házbérben lenniük. A tizenharmadik szombati

adományaink egy részével támogatni fogjuk, hogy az emigránsok e családjának is legyen saját imaháza.

Missziós adatok

- Portugália fővárosában, Lisszabonban úgy félmillió ember él.
- A város peremén sok az emigráns, főleg az afrikai származású. A gazdaság válságos időszakában sok emigráns igyekszik olyan álláshoz jutni, amelyből eltarthatná a családját.
- A tizenharmadik szombati adományaink támogatásával egy segélyközpont és imaház épül a számukra.
- E tizenharmadik szombati, portugáliai projektumról még többet megtudhattok, ha megtekintitek az Adventista Misszió DVD-jét.

7. szombat, 2013. augusztus 17.

Portugália

7. A vendégszeretet adománya

Izabella erélyesen a füléhez nyomta a telefonkagylót. A volt főnökével beszélt, aki egy bank menedzsere volt egy szigeten, Nyugat-Afrika partvidékének közelében. „Klára súlyos beteg. Valahol el kellene helyezni őt a portugáliai terápiájának idejére”, mondta a volt főnöke. „Tudnál segíteni rajta?”

„Megteszek minden tőlem telhetőt”, válaszolta Izabella. A bankmenedzser ezután megadta Klára adatait, Izabella meg megígérte neki, hogy kimegy Klára elé a reptérre.

Izabella letette a kagylót, és szétnézett a kis nappaliban. Ez a ház, amelyben a férjével és öt gyermekével élt, már régesrég pattanásig megtelt. Izabella hálás volt, hogy hol az egyik, hol a másik gyermek mindig készségesen átengedte az ágyat, amikor vendég érkezett. Izabella elkezdett rámolni a fiúk szobájában, hogy helyet biztosíthasson a vendégének.

Néhány nap múlva Izabella kiment Klára elé a reptérre és elszállította őt a kórházba. Klára hangos lélegzése a déli tumultus zaján is

áthallatszott. „Nemsokára a kórházba érünk”, bátorította őt Izabella. Klára csak bólintott.

Néhány órával később Izabella kifizette Klára orvosi vizsgáit és gyógyszereit, majd magával vitte őt az otthonába. Megmutatta neki a szobát, hol pihenhet vacsoráig.

Miközben készült a vacsora, a lányok megterítettek, a fiúk meg a nappaliban alvóhelyet készítettek maguknak. Mindenki csendben végezte a maga dolgát, nehogy zavarják az új vendéget.

Vacsora után Izabella meghívta Klárát, vegyen részt az esti, családi áhítaton. Elmagyarázta Klárának, hogy a család együtt olvassa a Bibliát, meg reggel-este együtt imádkozik, és hogy szombatonként járnak templomba (imaházba). Klára hálás volt a vendégszeretetükért, és boldogan csatlakozott hozzájuk az áhítat perceiben.

Más lélek

Klára hat hétig maradt Izabella otthonában. Akkor elmesélte Izabellának, hogy habár Portugáliában élnek a rokonai, ők azonban hagyományos módon akarják őt gyógyíttatni. „Nem hiszik, hogy az orvosok által felírt gyógyszer segíthet”, mondta halkan. „Erőltetik, hogy menjek el hozzájuk egy hétre, hogy kipróbáljanak egy másfajta gyógymódot”.

„Másfajta gyógymódot?”, mondta meglepődve Izabella. Tudta, hogy nem kényszerítheti Klárát, hogy maradjon náluk, de azt is tudta, mit jelent a hagyományos gyógymód, és hogy Afrikában azt valójában a varázslók végzik. Szomorúan vett búcsút Klárától.

Egy hét múlva Klára visszajött. „Na, hogy sikerült a hagyományos gyógyítás?”, kérdezte féltéken Izabella.

„A te otthonodban nincsenek igazi lelkek, amelyek segítségével a varázsló meggyógyíthatna”, válaszolta Klára.

Izabella hátán végigfutott a hideg. *Tehát*, gondolkodott Izabella, *a varázsló már gyógyította Klárát*. „Az én otthonomban a Szent Lélek lakik”, válaszolta büszkén Izabella. „Ő nem engedélyezi a gonosz lelkek jelenlétét ott, ahol Ő lakozik.”

„Vissza kell térnem a rokonaim házába”, mondta Klára. „E Lélek társaságában nem érzem jól magamat.”

Izabella felsóhajtott, és segítette a vendégének összecsomagolni. „Imádkozni fogunk érted”, mondta neki Izabella. Klára sorsát a

család Isten kezébe tette, kérve Őt, hogy oltalmazza meg Klárát a gonosz lelkektől, hogy alkalma legyen neki elfogadni a gyógyulást Jézustól, a nagy Orvostól.

Tartós örökség

Néhány héttel később Klára visszajött Izabella otthonába. Folytatta a kórházi terápiáját, csatlakozott a családhoz az áhítatokon egészen addig, amíg a vízuma le nem járt, és vissza nem kellett mennie a hazájába. Klára elfogadott Izabellától egy Bibliát és néhány Istenről szóló könyvet, miközben megígérte, hogy elolvassa őket.

Néhány hónappal később Klára megírta levélben Izabellának, hogy elfogadta Jézust személyes Megváltójának, és most készül a keresztségre. A könyveket, amelyeket Izabella ajándékozott neki, felhasználta a saját otthonában megtartott, kiscsoportos tanulmányozásokhoz. Később még tudatta Izabellával, hogy a fia is adventista lett.

Egy évre rá Izabellát Klára haláláról értesítették. „Az utolsó szavak, amelyeket a családjához intézett az volt, hogy ’legyetek hűek Istenhez.’“

„Örülök, hogy felkínálhattam neki az otthonomat, hogy beszélhettem neki Isten szeretetéről, és imádkozhattam érte. Isten meghallgatta az imáinkat. Reméljük, hogy a mennyben ismét találkozunk vele.”

Adományaink

Izabella a vendéglátás adományát használja arra, hogy másokat Krisztushoz vezessen. A Lisszabon melletti kis gyülekezet többi tagjának meg másféle adományaik vannak: tudnak tanítani, tudnak idegen nyelven, és ezek segítségével mutatják be az embereknek a Megváltót. Az adományaik szaporodnak, ahogy ők is, és már ki is nőttek az eddig bérelt termet.

Fejlődnek még a közösségi szolgálatban, és tágasabb helyre van szükségük, hogy még jobban megszervezhessék a környezetükben élő emberekért végzett szolgálatot.

Ebben a negyedévben a tizenharmadik szombati adományaink segítségével evangéliumi központot kapnak, ahol ez a gyülekezeti

közösség állandó istentiszteleteket tarthat, és jobban, hatásosabban szolgálhat az embertársainak. Köszönjük az adományaitokat.

Tények – röviden

- Izabella olyan gyülekezet tagja, amely majdnem teljesen emigránsokból áll. Ők egy társadalmi központot vezetnek, ahonnan ellátják a rászorulókat étellel, ruhával és háztartási cikkekkel. Minden élelmiszercsomaghoz jár valamilyen traktatus és keresztényi irodalom.
- Ezt a központot azonban ki kell bővíteniük, és egy saját imaházat kell kapniuk, ahova meghívhatják az oda járó embereket. A tizenharmadik szombati adományaink egy ilyen épület felemelését támogatják, ahol kibővített közösségi központot, imatermet és más gyülekezeti tevékenységek számára alkalmas helyet kapnak annak érdekében, hogy az evangéliummal megközelítsék a környéken élő embereket. Köszönjük, hogy adományaitok átadásával támogatjátok az örömmüzenet hirdetését.

8. szombat, 2013. augusztus 24.

Portugália

8. Kecskék és barátok

Kristóf 13 éves és a szüleivel meg két fivérével Portugália központi vidékén él, egy faluban. Néhány éve költöztek ide, a természet iskolájába.

A természetben folytatott életmód Kristóf és a fivérei számára nagyon új volt. Megtanultak a kertben dolgozni, és önmaguk ellátására ételmet termelni. Megtanultak még csirkéket nevelni és a köves úton traktort vezetni.

Kristóf egyszer meglátta az idősödő Antonio Lopezt, amint tereli a kecskéket a legelőre. A fiúnak ez érdekes volt, és arra gondolt, miért ne lehetne neki is saját kecskenyája. Kristóf azonban nem tudta hogyan kell tenyészteni a kecskéket, ezért megkérdezte Antoniót. „Mit esznek a kecskék? Sok baj van velük? És mennyi tejet

adnak? Nehéz megfejteni őket? Mennyibe kerülnek, és hol tudnék én is beszerezni néhányat?”

Antonio Lopez hasznos tanácsokkal látta el a fiút, és tanítgatta mindarra, amit a kecsketenyésztéshez tudnia kell. Kristóf segédkezett Antoniónak a kecskék körül, míg egy napon ő maga is kecsketenyésztő lett. Antonio felkínálta a legénykének, hogy mindig megválaszolja a kecskékkal kapcsolatos kérdéseit. Kristóf és Antonio így szinte naponta beszélgettek a kecskékről, s közben össze is barátkoztak.

A kecskék mellett

Kristóf egyszer megkérdezte Antoniót: „Hiszel te Istenben?”

„Igen, persze”, válaszolta az ember. „Legalább is úgy gondolom.” Amikor Kristóf rájött, hogy Antonio nem tud olvasni, felkínálta, hogy elhozza a Bibliáját és alkalmanként felolvass neki valamit belőle. „Ez szép tőled”, egyezett bele Antonio.

Ettől kezdve, amikor csak meglátogatta Antoniót, Kristóf mindig magával vitte a Bibliáját és felolvassott neki.

Egyik nap Antonio megkérdezte tőle: „Te milyen vallású vagy?”

„Én és a családom adventista hívők vagyunk”, válaszolta a legényke. „És szombaton imádjuk Istent.”

„Ó, én tudok a szombatról”, mondta az ember. „Még az én nagyám beszélt nekem róla, amikor kisfiú voltam.”

Kristóf meglepődött, de nagyon megörült. Amióta a családjával Portugáliába költözött, senkivel sem találkozott, a néhány adventista hívőnk kívül, aki hallott volna a szombatról. Aznap este, Kristóf, beszélt a szüleinek az Antonióval kapcsolatos felfedezéséről.

Amikor Kristóf legközelebb meglátogatta Antoniót, meghívta őt a gyülekezetbe. Az imaház azonban messze volt, és nehezen járható út vezetett oda, úgyhogy ez az idős ember nem vállalkozott rá, ezért Kristóf a fivéreivel és a szüleinekkel vasárnaponként Antonio otthonában tartott bibliaórát. Néha a prédikátor is csatlakozott hozzájuk.

Hamarosan elterjedt a hír a falucskában, hogy Kristóf felolvass Antoniónak a Bibliából. Maria Eliza, Antonio szomszédasszonya szintén nem tudott olvasni, ezért ő is megkérte Kristóft, hogy neki is olvasson fel a Bibliából. Valójában az idősebb polgárok nagy része

nem tudott olvasni, ezért mind azt szerette volna, hogy Kristóf nekik is felolvasson.

Amikor nem volt házi feladata, vagy nem kellett a szüleinek segítenie, akkor eljárt a szomszédokhoz, és összebarátkozott velük. A faluban főleg idősek éltek, úgyhogy Kristóf és a fivéréi voltak az egyetlen gyerekek a falucskában.

A falu népe mind szerette ezeket az barátságos, illemtudó gyerekeket. A fivérek sokszor besegítettek az időseknek az állatok ellátásának munkájába és más háztartási feladatok elvégzésébe. Kristótot és a fivéréit a falu népe unokájává fogadta.

Hirdetni az Igét

Kristóf családja a Biblia felolvasásánál többet is akart tenni a falu lakosságáért. Elkínáltak tehát a számukra egy előadássorozatot. A falu minden lakója eljárt ezekre az előadásokra. Az egyhetes tanulmányozások után a család, de néha a prédikátor is, heti egy alkalommal, valamelyik otthonban tartott bibliatanulmányozást.

A közeli falu lakói is tudomást szereztek ezekről a dolgokról, és ők is szerették volna meghallgatni az üzenetet. Antonio fivére, aki a hegy túloldalán lakik, meghívta Kristóf családját a saját otthonába. Ma három falucskában létezik kiscsoport, amely rendszeresen összejön és a Bibliát tanulmányozva ismerkedik Isten szeretetével. Néhány polgár már a szombatot is megtartja.

Portugália központi, hegyvidéki tájain levő falvakban terjed az evangélium. Habár e vidéken az emberek többsége nem kedveli az új eszméket és vallásokat, mégis vannak, akik elfogadják az Isten szeretetének üzenetét, melynek hirdetése úgy kezdődött, hogy egy fiú és egy idős ember beszélgetni kezdett a kecskékről.

Tények – röviden

- Portugália egy majdnem téglalap alakú ország, amely a spanyol határ mellett, észak-dél irányban terül el az Ibériai-félszigeten, az Atlanti-óceán partvidékén. A fővárosa, Lisszabon egyben az ország legnagyobb városa.
- Portugáliában portugál nyelven beszélnek, amely még Brazília és két afrikai ország meg néhány atlanti- és csendes-óceáni sziget, valamint kisebb ázsiai terület hivatalos nyelve.

- Portugáliában különféle kultúrájú emberek élnek. Afrikai, brazil és ázsiai emigránsok multikulturális jelleget kölcsönöznek az országnak.

9. szombat, 2013. augusztus 31.

Bulgária

9. Szaporodó gondok

Anna nagyanya egyik kezével erősen megfogta a kis unokája kezét, a szabadkezével meg igyekezett egyensúlyozni az esőáztatta úton. Szaporán lépkedett, vagyis amilyen szaporán engedték a merev lábai.

A nagyanya és a Román nevű kis unokája az utca végén befordult a sáros udvarba. Hallotta, hogy a földszinten az emberek boldogan énekelnek, az ő szíve azonban szomorú volt. Késett az istentisztelet-ről.

Az ajtó felé közeledve egyre lassabban lépkedett. Az ajtó közelében gyerekek mozgolódtak. A nagyanya, kérdés nélkül is tudta, hogy a bérelt ház imaterme megtelt. Valameddig az ajtó mellett állt, majd megfordult és hazaindult. Román és ő ma elmulasztják az istentiszteletet. Nem volt hova leüljenek. *Holnap*, gondolkodott, *holnap ismét megpróbáljuk*.

A növekvő közösség

Anna nagyanya Bulgária délnyugati részében él. Ő roma nemzetiségű, azaz cigányasszony. A városban nagy romaközösség található, s közülük, pár évvel korábban, néhány roma elkezdett járni ide, ebbe az adventista imaházba. A bolgár gyülekezettel együtt magasztalták Istent, és az Ő szeretetének üzenetét hirdették a népük között. A roma hívők száma nőttön-nőtt, melyből kifolyólag kifejezték a vágyukat, hogy saját gyülekezetet alapítsanak. A Misszió segítségével kibéreltek egy földszinti lakást, amelyet átalakítottak gyülekezeti imateremmé.

A romagyülekezet ma 70 tagot számlál. Ez minden házi gyülekezet méretét meghaladja, de tudnotok kell, hogy a gyülekezet híveinél

is többen vannak az igeszerető barátok, ezért van az, hogy kész szerencse ülőhelyhez jutni. Ezen az adott szombatnapon 160 hittestvér és barát jött áldásért ebbe a gyülekezetbe, felkínálva a szombati és a hétköznapi szolgálataikat. Már minden közfalat elmozdítottak, hogy minél több helyet nyerjenek. A székeket annyira összeszorították, hogy a lábuk is alig fér el. Amikor az imaterem megtel, a keskeny folyosóra is székeket raknak. Amikor pedig megengedi az idő, a gyerekek kimennek, hogy minél több felnőtt hallhassa az istentiszteletet a gyermekszobába beépített kamerás tévérendszer segítségével. De mindennek ellenére sokszor az udvarban is állnak emberek, akik a nyitott ajtón és balkonon át igyekeznek elkapni részleteket az istentiszteletből.

A szomszédok meg sokszor panaszkodtak már, hogy a szombat reggeli éneklés felriasztja őket, a péntek és szombat esti istentisztelet meg a tévézésben zavarja őket. Ezért a gyülekezetnek csak halkán szabad énekelnie.

A gyerekek hazamennek

Sok gyerek nem jár a gyülekezetbe, egyszerűen azért, mert nincs hely. Ha mégis elmennek, de azt látják, hogy a gyermekosztály megtelt felnőttekkel, akkor ismét haza kell menniük. A felnőttek nem kedvelik ezt a helyzetet, mert tudják, hogy a „kicsinyeké az Istennek országa”.

A romagyülekezet nagyon vágyik arra, hogy a sajátjai között hirdesse az evangéliumot. Szeretnének nagyobb helyet találni az istentisztelet megtartásához. Mivel varrónők, kommunális dolgozók és kőművesekként nem kapnak nagy fizetéseket, s mivel a gazdasági helyzet miatt sokan munkanélküliek, alig tudják kifizetni a gyülekezeti lakbért.

Szaporodó gondok

„A romák egy összefüggő közösséget képeznek”, magyarázza Stefan prédikátor. „Amikor megtalálják a Jézusba vetett hitet, akkor beszélnek róla a romaközösség többi tagjának, úgyhogy a gyülekezet robbanásszerűen növekszik.

„Az istentiszteletekre emellett sok látogató jár, ezért ha a hívők nem is jönnek el, az imaterem akkor is megtelne”, teszi hozzá

Stefan prédikátor. „Ha lenne imaházunk, akkor még több hívő számára lenne elég hely. Ők a mi jövőnk itt, Bulgáriában.”

„Szeretnénk evangéliumi előadásokat tartani, de egyszerűen nem tudjuk hova tenni az embereket. Egyelőre azokkal kell foglalkoznunk, akik már járnak.”

A gyülekezet kiscsoportokat szervezett, amelyek szombat délutánonként találkoznak, és akik a Bibliát tanulmányozva igyekeznek eljutni a szélesebb közösséghez. „Szerettünk volna két istentiszteletet tartani, de a romák annyira szeretnek az imaházban, hogy képesek mindkét istentiszteletre itt maradni, még akkor is, ha mindkét istentisztelet egyforma.”

Az embereket nem lehet visszautasítani”, teszi hozzá Stefan prédikátor. „Sohasem telnek be Isten Szavával. Amikor csak megszervezünk valamit, mindig itt vannak. Sőt, télen is, szinte minden nap találkozunk valamilyen szolgálaton.”

Evangéliumhirdetési lehetőség

Ez a gyülekezet csak egy a több tucat nyugat-bulgáriai gyülekezetek között. Megtöltik az imaházat, sőt gyakran az imaház ablaka alatt állva hallgatják az igehirdetést. Ezen a tizenharmadik szombaton hozzájárulhatunk a bulgáriai egyházunk növekedéséhez. A tizenharmadik szombati adományainknak köszönhetően az említett testvérek imaházat kaphatnak. Köszönjük, hogy támogatjátok Isten művét az Ő szőlőskertjének ezen a termékeny területén.

Missziós adatok

- Európa szerte, sőt Észak- és Dél-Amerikában is élnek romák, vagyis cigányok. Egy összefüggő közösséget képeznek, és van saját nyelvük, amit több különféle dialektussal beszélnek.
- A romák egykor félnomád törzs voltak, most azonban már letelepedett közösségekben élnek városokban, vagy városok közelében. Amikor a romák megismerik az igazságot, akkor minden válaszfal ledől, és sokan elfogadják a hitet.
- A tizenharmadik szombati adományainkkal a bolgár Blagovgradban épül imaház a romagyülekezet számára.

10. szombat, 2013. szeptember 7.

\$Bulgária

10. Az álom

A helikopter a fejem felett szállt el, és összekeverte a hajamat. Nemsokára ereszkedni kezdett. Futni kezdtem utána, mert láttam, hogy a házunk mellett akar leereszkedni. A helikopter egy helyben lebegett, miközben a kötélletrán egy öltönyös ember mászott lefelé. Mire beértem az udvarba, ő már földet ért.

Köszöntöttem az embert. Ő meg, kezét a mellkasára téve, üdvözlésképpen meghajolt.

Ekkor felriadtam az álmomból. Elgondolkodtam azon, amit álmodtam, és próbáltam megfejteni, hogy mit jelenthet. Biztos voltam benne, hogy soha életemben nem láttam ezt – a helikopterből leereszkedő – embert. De megjegyeztem az arcát, különösen a szemét.

Meghívás

A nővérem és a vejjünk adventista keresztények lettek, és engemet is gyakran hívtak az imaházba. Én azonban nem kívántam elmenni. A nővérem egyszer ismét meghívott egy keresztségi ünnepségre. Ez már érdekelni kezdett. Még soha nem láttam felnőtt személy keresztségét, és érdekelt, ugyan hogy fog kinézni. Elfogadtam a nővérem meghívását.

A keresztség napján velük együtt utaztam a közeli városba. A gyülekezet egy régi kávézóban tartja az istentiszteleteit, ahol nincs keresztelő medence. Érdekelt a keresztségi szertartás, de óvatosan viszonyultam az egyházhoz és a tanításához. Éppen ezért hátul, az ajtó közelében foglaltam helyet, hogy ha úgy adódik... meglóghassak.

A hívők énekeltek, míg meg nem érkezett a prédikátor; mivel nem ismertem az éneket, én csak hallgattam őket. Egyszerre az ajtó előtt halk beszélgetést hallottam. Megfordultam, hogy megnézzem, mi történik. Felkiáltottam a meglepetéstől: az ajtóban az az ember állt, akit álmomban láttam. Meglepetten, de fejbólintással üdvözlöl-

tem. Ő kezét a mellkasára helyezve enyhe meghajlással köszöntött engem, pont úgy, ahogy az álmomban láttam. Kővé meredtem, a prédikátor meg előre ment, hogy részt vegyen a szolgálatban. Szemlélve, hogyan vezeti a keresztségi szertartást, sírni kezdtem a boldogságtól. Rájöttem, hogy Istennek gondja van rám, mivel álmodott nekem és elvezetett erre a helyre, ahol szerette volna, hogy jelen legyek ezen a napon.

Meggyőzve és elítélve

A keresztség után a nővérem családjával ott maradtunk a közös ebéden. A legnagyobb meglepetésemre a prédikátor a mi asztalunkhoz ült le. Figyeltem és hallgattam őt, de nem volt bátorságom beszélgetni vele. Érdekelt azonban, vajon tudja-e, hogy Isten nekem álmomban megmutatta az ő arcát.

Aznap eldöntöttem, hogy járni fogok az adventista gyülekezetbe. Olvadozik a szívem annak láttán, mennyire ügyel Isten minden részletre az életemmel kapcsolatban. A rá következő évben, kitaratóan jártam a gyülekezetbe, és még sokat megtanultam az isteni gondviselésről. Nemsokára, ahogy elkezdtem járni az imaházba, meg is keresztelkedtem; az a prédikátor keresztelt meg, akit álmomban láttam.

A keresztségem után szégyellősen meséltem a prédikátor feleségének, Ginkának: „Isten egy álmodot adott nekem, úgy egy évvel ezelőtt. Ebben az álomban a férje éppen úgy volt felöltözködve, mint amikor először megláttam. Így tudtam meg, hogy Istennek gondja van rám, és hogy szeretne engem a gyülekezetben látni”.

Ginka hálásan mosolygott. „Köszönöm, hogy elmesélted”, válaszolta. „Te nem tudsz róla, de az történt, hogy mi nem voltunk hajlandók elfogadni a meghívást, hogy ebben a kerületben dolgozzunk, mivel nekem nem volt elég jó. De Isten meggyőzött bennünket. A keresztség, amit láttál, volt az első, amelyet a férjem ebben a kerületben elvégzett.”

Nagyon örült a szívem, amikor megtudtam, hogy Isten munkálkodott az életünkben. Isten továbbra is munkálkodik az életemben. Gyermekként nem tanultam meg olvasni, de most nagyon szerettem volna olvasni a Bibliát és másoknak is beszélni arról, amit olvastam. Isten megtanított olvasni, és most a tudásomat azon gyerekek között

kamatoztatom, akiket meghívtam az otthonomban levő gyermekszombatiskolába.

Köszönjük

A kis gyülekezetünk még mindig a kávézóban gyülekezik. Itt sajnos se fűtés, se villanyáram nincs. De a három évvel ezelőtti adományaitoknak köszönhetően van egy telkünk, ahol imaházat építünk. Miután elkészül, még sokan mások is eljöhetnek majd megismerni és dicsőíteni Istent; azt az Istent, aki életünk minden részletére ügyel. Hálás vagyok, hogy egy isteni csoda része lehetek itt, Észak-Bulgáriában.

Missziós tények

- Nyugat-Bulgáriában úgy 370 ezer roma él. Az adventi üzenet gyorsan terjed közöttük.
- Montana városban, Észak-nyugat Bulgáriában, működik egy növekvő gyülekezet. Egy régi kávézóban gyülekeznek, ahol se villanyáram, se fűtés, se víz nincs. Ennyit tudnak maguknak megengedni.
- A három évvel korábbi, tizenharmadik szombati adományaink segítségével megvettek egy telket és elkezdtek építeni egy imaházat. Ez 180 férőhelyes lesz, és a gyermekek is kapnak saját szombatiskolai osztályt.
- E negyedév végén egy másik roma gyülekezetet fogunk támogatni abban, hogy saját imaházat építsen.

11. szombat, 2013. szeptember 14.

Bulgária

11. Hitterjesztés

Tedi és a barátnője, Suzi adventista hívők és középiskolás lányok, akik Montanában élnek, Bulgária észak-nyugati részében. Ők ketten Klaudia miatt aggódtak, aki egyre több időt töltött téves személyek társágában. Ez a két lány imádkozni kezdett Klaudiáért.

Tedi különösen igyekezett minél többet foglalkozni Klaudiával, meghívta bevásárolni, vagy pizzát enni, és közben cseverészték. Klaudia egyszer kijelentette: „Nem gondoltam, hogy a keresztények is tudnak szórakozni! Te és Suzi valóban szórakoztatóak vagytok!”

Klaudia szeretett diszkóba járni, ezért Tedi nem tudta biztosan, tetszenének-e neki a keresztényi összejövetelek. Végül mégis meghívta Klaudiát egy péntek esti istentiszteletre, de előre szólt neki, hogy a csoport tagjai szeretnek énekelni és kedvelik a bibliatanulmányozást. Klaudia elfogadta a meghívást, és tetszett is neki az istentiszteleten. Nemsokára rendszeresen elkezdett járni az imaházba és más ifjúsági tevékenységekben is részt vett. Amikor a többi barátnői Klaudiát diszkóba hívták, nem ment el velük, hanem azt mondta, hogy okosabb szórakozást talált a gyülekezetben. Így terjed az isteni üzenet a romák között: baráttól-barátig.

A barátság lánc

A romák főleg Bulgária nyugati tájain élnek kisebb-nagyobb városokban. Megtartották hagyományos nyelvüket és kultúrájukat. Amikor egy romaközösség néhány tagja elfogadja az igazságot és Jézust, a többiek követik a példáját. Kjusztendil városban, Bulgária legnyugatibb helyén, az adventista egyház a romák között nagy fejlődésnek indult. Ma a roma populáció között minden 11. személy adventista hívő.

A hívők növekvő közösségének legnagyobb gondja a megfelelő imaterem biztosítása. A pénz amúgy is nagy kihívást jelent a számukra, mivel legtöbbjük egyszerű munkás, csekély fizetéssel. A bulgáriai egyházunk támogatja őket, amennyire csak tudja.

Kihívások és lehetőségek

A roma közösségekben Európa szerte sok az írástudatlan; az átlagosánál is több. Bizonyos helyeken a roma szülők nem látják be az iskoláztatás szükségességét. Gyermkeik rendszertelenül járnak iskolába, és a nyolcadik osztály után végleg abbahagyják a tanulást.

Habár a romák Montanában és a környékén a többieknél jobban értékelik a tanulást, nekik más kihívásokkal kell szembenézniük. Az ő lakhelyük körül megmaradtak a kommunizmus és az ateizmus

erős gyökerei, ami nehezíti a hitterjesztést mind a romák, mind a bolgár lakosság körében.

Míg egyfelől a romák erős közösségérzete ajtót nyit az evangélium számára, az alatt az idő alatt az ateista felfogás megnehezíti az evangélium befogadását.

Amikor a jelenlegi adventista prédikátor, Radev testvér megérkezett Montanába, mindössze 15 roma járt a bolgár testvérek gyülekezetébe. Ez a kis csoport eredményes evangéliumhirdetést folytatott, s néhányan nemsokára meg is keresztelkedtek. Egy roma csoport, amely külföldön élt, éppen hazajött, és e csoport tagjai is csatlakoztak a roma hívőkhöz.

Néhány hívő egy Montana melletti faluban élt. Ott ma húsz hívő van, tizenöt látogató, és velük együtt még sok gyerek is jár a szombatiskolába.

„Érezzük, ahogy a romák elméje megnyílik az igazság számra”, mondja Radev prédikátor. „Egyre többen jönnek meghallgatni a hozzájuk intézett, isteni üzenetet. Még nem csatlakoztak mindnyájan Isten családjához, de hallgatják az Igét, és tanulnak.”

Reményteljes jövő

A 40000 lelket számláló Montana városban, Bulgária legnyugatibb csücskében, úgy 5000 roma él. Tehát 8 roma lakásra jut 1 roma hívő. A gyülekezetnek 45 keresztelt híve van, és még harmincan járnak barátkozni. Ezen kívül úgy 20 gyerek jár a szomszédos házban megtartott gyermekszolgálatokra. A hívők egy régi kávézóban gyülekeznek, ahol amellet, hogy vékonyak a falak, fűtés sincs, se villanyáram, se csapvíz.

Egyházunk vett egy telket és hozzáfogtak az imaház építéséhez. A hívők saját maguk építik, hogy az álmuk hamarosan valósággá váljon. Az imaház 180 férőhelyes lesz, és a gyermekek meg a fiatalok is kapnak saját helyiséget. Habár úgy tűnik a számunkra, hogy ez egy túl nagy imaterem, ám a korábbi tapasztalatok azt bizonyítják, hogy mire az imaház felépül, meg is fog telni. „Mi tervezzük a gyülekezet növekedését, de e cél megvalósításához előbb imaház kell”, mondja Radev prédikátor.

A hívők már várják azt a napot, amikor alkalmuk lesz majd a körülöttük élő emberek számára programokat szervezni, a kiscso-

portokat és a nagy evangéliumhirdetéseket is beleértve. Egyelőre ez túl nehéz, mivel a régi kávézó, ahol most gyülekeznek, teljességgel alkalmatlan az evangéliumi feladatok elvégzéséhez. De hát nemsokára eljön a nap, amikor megnyitják az új imaházat, és akkor a romák nagy számban fognak csatlakozni hozzájuk.

Tények – röviden

Bulgária szerte 370,000 a romák száma. Legtöbbjük Bulgária nyugati vidékein él.

A romáknak nincs hagyományos vallásuk. Némelyek muzulmánok, mások keresztények. Sokan meg nem gyakorolnak semmilyen vallást. Bulgáriában csupán az adventisták és még néhány protestáns közösség munkálkodik azon, hogy megnyerje a romákat Krisztus számára.

A 2010-es évben átadott, tizenharmadik szombati adományaink egy részének köszönhetően a bulgáriai egyházvezetők már befogtak abba, hogy a romák számára imaházat építsenek. Megvették a telket, és elkezdték az építkezést. A roma hívók szeretnék megköszönni a világszerte élő hittestvéreiknek az imákat és a pénzbeli támogatást, mialatt ők a közösségük más tagjait is igyekeznek megnyerni Krisztus számára.

12. szombat, 2013. szeptember 21.

12. A munkálkodó hit

Az izguló fiatalok körbeálltak, és imádkoztak. Olyan küldetést kaptak, amelyet még senki sem végzett Bulgáriában – minden bolgár városba elvinni a könyveinket. Tudták, hogy egyedül erre nem képesek. Isten támogatása kellett hozzá.

Lukás

Lukás, a fiatalok csoportjának tagja, erejét megfeszítve járta tovább a várost. Megjegyezte, amit a munkatársa mondott neki „Isten lesz a társad”.

„Még tapasztalatlan vagyok, Istenem, legyél a társam”, imádkozott a lány.

A könyvek már húzták a vállát, miközben a társával egyik üzletből a másikba mentek. „Megnézhetem, milyen könyveid vannak?”, kérdezte egy fiatalember. Lukás meglepetten mutatta neki a *Jézus életét*, és nézte, ahogy a fiatalember belelapozott.

„Szeretném megvenni”, mondta. Ezt követően feltett még néhány kérdést a lánynak. „El akarok menni a te gyülekezetedbe, hogy ott megismerjem Jézust.” Lukás odaadta a fiatalembernek a visszajáró pénzt, majd gyorsan felírta a kontakt-telefont. Rámosolygott és megígérte neki, hogy imádkozik érte. Miközben a fiatalember tovább ment a könyvvel, érezte, hogy Isten a társa, és hogy a feladatának legfontosabb része: beszélni az embereknek Isten szeretetéről. Isten majd előtte jár, és felkészíti az emberek szívét, így nyitva utat előtte.

Mimi és Albena

Mimi és Albena az egyenetlen utcákon gyalogoltak, miközben próbáltak nem elcsüggedni. Ők ketten egész nap semmit sem adtak el. Az utcának azon a felén, ahol Mimi haladt, éppen egy gyógyszertár következett. Az egészségről szóló könyveiket egyetlen gyógyszertárban sem akarták megvenni, Mimi mégis bement ebbe a gyógyszertárba. Mivel nem voltak vevők, Mimi remélte, hogy a gyógyszerész több figyelmet fordít rá.

„Nem, nem érdekelnek az egészségügyi könyvek”, mondta a gyógyszerész. „De lelki jellegű könyveket is árulsz?”

„Ó, hát persze”, mondta Mimi, és gyorsan kivette a táskájából a *Jézus életét*, a *nagy küzdelmet* és más könyveket. A patikusnő megvett hat könyvet, és elkérte a gyülekezet címét.

Ma Mimi és ez az asszony az Internet segítségével kommunikálnak. A patikusnő nemrég elárulta neki, hogy olvassa a *nagy küzdelmet*, és lenyűgözőnek találja.

A kis tengeremelléki városban, Mimi és Albena, nyitott szívű embereket keresnek, és alkalmat a könyveink eladására.

„Mit árultok?”, mosolyogva kérdezi egy idősebb asszony.

„Egészségügyi könyveket”, válaszolja Mimi.

„Ó, hát egészségem az már nincs”, szolt az asszony.

„De lelki egészségről szóló könyveink is vannak”, kínálta Albena.

Az asszony ismét mosolygott. Látszott rajta a lelkesedés, amikor meglátta a könyveket, amelyeket Albena elhúzott a táskából.

„De én szegény vagyok, s nem engedhetem meg magamnak, hogy könyvekre költsem a pénzt”, mondta az asszony, s közben a mosoly eltűnt az arcáról.

Albena átnyújtotta neki a *Jézushoz vezető út* ingyenes példányát. Az asszony a könyvet a mellkasára szorítva mondta: „Annyira szeretem Istent!” A könyvet lapozgatva mesélte: „Imádkozni akartam a fiamért és a lányoméért, de már nem jutnak eszembe az imádság szavai, amelyeket még gyerekkoromban tanultam meg”.

„Mi, amikor imádkozunk, úgy beszélgetünk Istennel, mint Barátunkkal”, jegyezte meg Albena. Egy cédulára felírt pár igehelyet az asszonynak az imádkozással kapcsolatban.

„Jaj aranyoskám, nekem nincs is Bibliám”, szölt az asszony.

„Majd megkérjük a prédikátort, hozzon az ön számára egy nagy formátumú Bibliát”, ajánlotta fel Albena. A lányok imádkoztak a nénivel, Isten vezetését kérve a számára. A lányok rájöttek, hogy a könyvterjesztés lényege nem annyira a könyv eladása, mint lelki kapcsolatok létesítése.

Jordan

Jordan tudja. Ő még hozzá sem fogott a könyvek árulásához, amikor az Úr különös találkozóra hívta. Aznap délután esett a hó, miközben Jordan az autóbuszra várt, amely majd beviszi a városba. A hétvégét ugyanis a hegyekben töltötte. Várakozás közben beszélgetni kezdett egy Kamilla nevű, középkorú asszonnal. Így beszélgettek egy ideig, s csak ez után jöttek rá, hogy az autóbusz már nem fog jönni. A várakozó utasok egy része gyalog indult a város felé, mások úgy döntöttek, hogy megvárják a következő autóbust. Jordan és Kamilla együtt gyalogolt, beszélgettek, és eközben a hit is szóba került.

Miután egy másik busz felvette őket, a buszban folytatták a beszélgetést. Kamilla meghívta Jordánt, hogy látgassa meg az ő városi rokonait. Jordan megígérte, és nemsokára rendszeresen látogatni kezdte őket. Vitt nekik Bibliát, és Kamilla imádkozott velük. Amikor az asszony elkezdett imádkozni, Jordan biztos volt abban, hogy Kamilla hite fejlődni fog az Istennek való odaszentelődés irányában.

Akár munkahelyen, akár másutt, akár havas tájakon sétálva, vagy a városban, egy nyári evangéliumi sorozat idején, Isten egyetemista könyvterjesztőkből álló csapata Bulgáriában mindig aktív.

Tények – röviden

- Bulgáriának 7.6 millió lakosa van. Bulgária a Fekete-tenger mellett terül el. A lakosság lassan szétszóródik, mert az emberek, a jobb megélhetés miatt, elhagyják az országot. Bulgária fővárosa Szófia. Bulgáriában bolgár nyelven beszélnek.
- Bulgáriában az adventista egyház több mint 100 éve van jelen. Napjainkban, Bulgáriában 7,600 adventista hívő él, azaz 1000 lakóra jut 1 adventista hívő.
- Tekintsétek meg az Adventista Misszió DVD-jét, amelyen a bulgáriai tevékenységeket is megtaláljátok.

13. szombat, 2013. szeptember 28.

A 13. szombati műsor

Ének „Ó lelkeket mentsünk...”, vagy más, alkalmas ének

Köszöntő szavak

Ima

A 13. szombati műsor, „Az Istentől kapott tehetséged”

Adománygyűjtés Míg begyűjtik az adományokat, addig a gyermekosztály tagjai elénekelhetik valamilyen idegen nyelvű éneket, amelyet ebben a negyedévben tanultak meg.

Záró ének (Az alkalomnak megfelelő ének)

Záró ima

A program résztvevői: 6 - 10 fiatal, felsős vagy középiskolás, meg egy elbeszélő. (Megjegyzés: A résztvevőknek nem kell fejből tudniuk a rájuk eső szerepet, de olvassák el többször, hogy folyékonyan előadhassák. Gyakoroljátok be együtt a programot.)

Kellékek: Az Inter-Európai Divízió térképe. (Ezt a térképet megtaláljátok a www.AdventistMission weboldalon, vagy a lecketanulmány hátulján. Kivetíthetitek a falra, vagy akár lerajzolhatjátok egy nagyobb papírra.) Emellett szükség van a jelenethez még egy díványra, meg néhány félkörbe rakott székre.

Szín: Három-négy fiatal lép színre, akik valamiről beszélgetnek. Leülnek a díványra és a székekre.

1. személy: OK, elkezdhetnék egy imával? „Atyánk, ma azért jöttünk ide, hogy elbeszélgezzünk, hogyan is tudnánk alkalmazni a talentumainkat abban, hogy másokat Jézushoz vezessünk. Legyél velünk, vezess bennünket és segítsél, hogy változást vihessünk a körülöttünk élő emberek életébe. Ámen”.

Valóban nagy kihívás volt, amit a prédikátor mondott arról, hogy mindenkinek vannak lelki adományai vagy talentumai, amelyeket Isten azért adott neki, hogy másokat Jézushoz vezessen.

2. személy: Igen, nagy kihívás volt. Ezért is gondolkodtam el azon, hogy talán nem használom eléggé az Istentől kapott talentumokat. Könnyű csak úgy haladni az életen át, hogy azt teszem, amit teszek, s nem gondolok a körülöttem élőkre, akiknek szükségük van a reménység és a vigasz szavaira.

3. személy: Nagy hatást tett rám a néhány szombattal korábban olvasott történet a Távoli hírekből, amelyben a Lisszabon melletti emigránsokról volt szó. Képzeld csak el... Adventisták, akik maguk is emigránsok, támogatják a közösségük azon tagjait, akik élelemre, ruhára és háztartási cikkekre szorúlnak, akik vagy munkanélküliek, vagy nem tudnak annyit keresni, hogy simán eltartsák a családjukat. Az emberek gyakran elfeledkeznek az emigránsokról, akik mások támogatása nélkül nem tudnak lábra állni, nem tudják, hogy is működnek a dolgok az új hazájukba; akik nem ismerik még a nyelvet, ezért nem tudnak aktív polgárokként bekapcsolódni a társadalmi ügyekbe. Ebből a történetből azt is megértettem, hogy az adventista egyház a városukban szépen növekedik és fejlődik.

2. személy: Igen, erre a történetre én is emlékszem. De engem egy másik esemény ihletett meg, ugyanebből a gyülekezetből. Egy asszony, akit többször is meghívtak az adventista gyülekezetbe, egyszer elfogadta a meghívást és elkezdett járni. Később Párizsba költözött, hogy közelebb legyen a férjéhez. Mivel magányos volt, az adventista közösségre gondolt, és egész Párizst bejárta, hogy megtalálja. Gondoljátok, hogy kereste volna az adventista imaházat, ha a portugáliai hívők nem mutatták volna be a gyakorlatban Jézus szeretetét.

(Még 2-3 fiatal lép a színre, akik elnézést kérnek a késésért, majd ők is helyet foglalnak.)

1. személy: Mit tehetünk azért, hogy Isten – adományozásra – kinyújtott kezét képviseljük és a tőle kapott adományaink segítségével bemutathassuk Jézust az embereknek?

4. személy: Én állami iskolába járok, és tudom, hogy nehéz felkelteni az érdeklődést az egyház iránt. A gyerekek néha csúfolnak is, hogy „ott jön a jófiú”. A gyerekek és a fiatalok többsége, akiket meghívtam az imaházba, nem kívánja ott tölteni a szombatnapot. Szeretném, ha az ifjúsági osztály aktívabb lenne, és így felkeltené a gyülekezetbe nem járó gyerekek és fiatalok figyelmét.

5. személy: Várj csak! Én azért késtem el, mert a jövő heti távoli híreket készítettem, hogy majd előadhassam. Ott olvastam, hogy Csehországban a fiatalok egy csoportja éppen ezt teszi: ifjúsági csoportokat létesít, amelyekben a középiskolásoknak és az egyetemistáknak szolgál. *(Előveszi a távoli Híreket, és belelapoz.)* A hét minden napján, általában este, találkozik valamilyen csoport. Persze ezekben a csoportokban nem csak vallási dolgokról van szó. Néha az angol nyelvtanulást is megszervezik, vagy fiatalokat érdeklő témákról beszélgetnek, vagy valamilyen lelki témáról, Isten Igéjéből.

Az a legjobb az egészben, hogy ez a rendszer működik! A fiatalok meghívhatják a barátaikat valamilyen csoportba, csak hogy megismerkedhessenek más, barátságos fiatalokkal, hogy megigyanak egy csésze forró-csokoládét, illetve teát vagy szörpöt. Senki sem prédikál nekik, nem gyűjtenek adományt és főleg nem ítélik el egymást ezért vagy azért. Olyan kedves hely ez, ahol mindnyájan jól érzik magukat. Nagyon szeretném, ha a mi gyülekezetünkben is tennének valami hasonlót a fiatalok.

6. személy: Megkérhetnénk-e az ifjúsági prédikátort, hogy tegyünk mi is valami hasonlót a gyülekezetünkben? Ha, mondjuk, meghívhatnánk az imaházba a fiatalokat egy nem egyházi találkozó-ra, valamire, ami tetszene nekik, talán akkor készségesebben meghallgatnák, hogy kik vagyunk, és miért tesszük azt, amit teszünk.

(A fiatalok halkán tovább beszélgetnek, majd érdeklődve figyelik az elbeszélőt, aki most ismét színre lép.)

Elbeszélő: Istent tiszteljük meg vele, amikor az adottságainkat és tehetségeinket mások megnyerésére használjuk. Ebben a negyedévben hallottuk, hogyan támogatja a Lisszabon melletti, emigránsok gyülekezete a rászoruló emigráns társaikat: nem csak testi szükségleteikről gondoskodnak, hanem lelki bátorítást is adnak nekik. A cselekedetekben megnyilvánuló hitük miatt növekszik ez a gyülekezet. Szolgáltatukat kibővítenék, de nincs elég helyük. Több helyiségre van szükségük, ahol tarthatnák az élelmet, ruhát és háztartási cikkeket, hogy támogassák vele a rászorulókat. Szolgálati központra van szükségük. Tantermek is kellenének, ahol különféle előadásokat tarthatnának, mint amilyen a stressz nélküli élet, a dohányzásról való leszoktatás, a fiatalok számára megszervezett szemináriumok, amelyeken megtanulják, hogyan élhetnek felelősségteljes életet. Imaterem is kellene, ahol nem zavarnák a szomszédokat, mint a mostani, bérelt lakásban.

Ebben a negyedévben megtudtuk még, hogy a bulgáriai roma közösségekben növekvőben van az adventista egyház. Az egyik nyugat-bulgáriai romagyülekezet egy lakást bérel. A lakás minden zugát kihasználták már, ezért sokan kint, az ablak alatt állva hallgatják az istentiszteletet. Hetente több alkalommal is egybegyűlnek, és az imaterem mindig tele van. Nem szabad hangosan énekelniük, mivel a szomszédok nem szeretik, ha péntek este, szombat reggel vagy a hét bármely napján zavarják a nyugalmaikat.

S végül, de nem utolsó sorban még annak is nagyon örülünk, hogy a negyedév folyamán tudomást szereztünk az INR-útról, az ifjúsági szolgálatról, amely segítségével a fiataloknak alkalmuk nyílik megismerni a cseh adventista egyházat. A barátság úgy látszik nagy motiváló eszköz. Sok fiatal adventista jött vissza a világból, és munkájának köszönhetően más fiatalok is tudomást szereztek egyházunk tevékenységeiről.

Ma alkalmunk van arra, hogy pénzeszközeinkkel támogassuk az Inter-Európai Divízióban élő hittestvéreinket, akik Istentől kapott lelki adományaik szerint igyekeznek szolgálni a rászorulókat. A reményvesztetteknek felkínálják az isteni reménységet, az elhagyottaknak és megvetetteknek az isteni szeretetet. Nyissuk meg szívünket és adjuk át a tizenharmadik szombati adományainkat a hittestvéreink támogatására, majd kövessük a példájukat, és tehetéseinket felhasználva, vezessünk embereket a hitközösségünkbe.

(Adakozás)

Szombatiskolai vezetők segédanyaga

Még több információt – Bulgária, Csehország és Portugália kulturális és történelmi jellegzetességeiről – a helyi könyvtárban, vagy valamelyik utazóirodában kaphattok.

Online adatok. Az Adventista Missziós weboldal még más anyagokat is tartalmaz, amelyeket jól kihasználhatók a missziós prezentációtokhoz. Énekeket és azok szövegeit is megtaláljátok cseh, szlovák, bolgár és roma nyelven. Hozzá csatoltuk még az adott országok más tevékenységeiről szóló információkat. Az Internet-címünk: www.AdventistMission.org.

Az Adventista Misszió DVD-je ingyenes példányán megtaláljátok a szóban forgó országokban zajló tevékenységeket, amelyekről szóltunk is nektek, valamint az Adventista Világmisszió más tevékenységeit. Kérjétek a prédikátortól egy másolatot erről a DVD-ről, vagy töltsétek le a www.AdventistMission.org honlapról.

A célmegvalósító eszközök

- Segítenek abban, hogy a világmisszióra összpontosítsatok, és növeljétek heti adományaitokat.
- Kérjétek meg a szombatiskola bizottságát, tűzzön ki elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.) Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját.

- Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ. A tizenkettedik szombaton tegyék közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a hívőket, hogy a tizenharmadik szombaton adakozzanak kétszer vagy háromszor annyit, mint az átlagos missziós adományba szoktak. A szombatiskola után számoljátok át és tegyék közzé, mennyi gyűlt össze. Ez a gyors tájékoztatás bátorítani fogja a hívőket, hogy további igyekezetet fektessenek a missziós munka támogatásába.
- Az egyik negyedévi célunk: eljuttatni az evangéliumot az egyetemista korú cseh, szlovák és bolgár ifjúsághoz. Készíts térképet ezekről az országokról és tüntesd fel a fővárosokat meg a nagyobb városokat.

E negyedévi terveink

- A misszióközpont és gyülekezet felépítését Lisszabon mellett (Portugáliában), a bevándorlók részére.
- Az evangéliumhirdetést a cseh és a szlovák egyetemisták között
- Imaház felépítését a Bulgária nyugati vidékén levő romagyülekezet számára
- Gyermekek terve: romagyerekek szombatiskolai helyiségeinek létesítése Nyugat-Bulgáriában.

A következő negyedévre tervezzük

A negyedik negyedévben a Transz-Európai Divízióról lesz szó (röviden: TED). Speciális projektumaink:

- Még több hálóterem az angliai New Bold egyetemünkön.
- Evangéliumi központ a görögországi Athénben.
- 3D-s bibliai evangéliumi program divízió szerte.
- Ifjúsági Központ az ohridi (macedóniai) fiatal hívők kiképzésére.
- Ifjúsági programok megszervezése divízió szerte, amely felöleli a gyerekeket (a gyermekkortól a tinédzser korosztályig).

Az Inter-Európai Divízió statisztikai adatai*

IED Uniói	Gyülekezet	Csoport	Taglétszám	Népesség
Ausztria	49	9	3,971	8,420,000
Bulgária	123	218	7,431	7,476,000
Cseh-szlovák	184	45	9,688	15,660,000
Francia-belga	149	27	15,254	76,071,000
Olasz	109	23	9,518	61,261,000
Észak-német	345	16	19,628	47,245,000
Portugál	97	26	9,249	10,782,000
Román	1,092	258	66,867	21,848,000
Dél-német	220	14	15,420	34,510,000
Spanyol	108	40	16,338	47,043,000
Svájci	50	5	4,377	7,926,000
Összesen:	2,526	681	177,741	388,242,000

---

*2012 szeptemberével bezárólag.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Igor Bosnić
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2013
Istentiszteleti használatra